

Αθωνική

ΙΣΧΥΣ
ΝΗΚΑ

ΜΑΪΟΣ 2013 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 209
www.athoniki-politeia.gr

Πολιτεία

Ὁ ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ τοῦ ἔτριβε τὰ πόδια

Ὁ Ὅσιος πατήρ ἡμῶν Νικηφόρος ὁ Λεπρός ἐγίνε ὁ ἀγαπημένος Ἅγιος καὶ βοηθός ὅλων τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν. Σ' αὐτὴ τὴν σελίδα θὰ σᾶς παραθέσουμε κάποια ἀπὸ τὰ πολλὰ θαύματα πού ἔχει ἐπιτελέσει.

“Ἄρχομαι Ἀρχιμῆδης Θεοδωρίδης καὶ θὰ σᾶς διηγηθῶ κάτι πού συνέβηκε στὴν οἰκογένειά μου τὸν Ἰούλιο τοῦ 2009. Ὁ γιός μου Ἀναστάσιος εἶχε ἓνα πολὺ σοβαρὸ ἀτύχημα. Καθὼς ἔκανέ βουτιά στὴν θάλασσα, χτύπησε μὲ τὸ κεφάλι στὸν βυθό, ἔσπασε τὸν αὐχένα του καὶ ἔμεινε τελειῶς παράλυτος. Τὸν μεταφέραμε στὸ νοσοκομεῖο καὶ ἡ ἐπέμβαση, πού τοῦ ἔκαναν οἱ γιατροί, ἀπέτυχε. Τὰ δυσάρεστα νέα κυκλοφόρησαν ἀμέσως σὲ συγγενεῖς φίλους καὶ πελάτες μου.

“Πῆγαίνα καθημερινῶς στὸ Νοσοκομεῖο. Κάποια ἡμέρα μοῦ τηλεφώνησε ἡ κυρία Μαρία, πελάτισσά μου, καὶ μοῦ εἶπε: “Θέλω νὰ ἐπισκεφθῶ τὸν Ἀναστάσιο καὶ νὰ τοῦ φέρω καὶ τὰ Ἅγια Λείψανα τοῦ Ὁσίου Νικηφόρου τοῦ Λεπροῦ”. Μὲ χαρὰ περιμένα πότε θὰ ἔρθη ἡ ὥρα νὰ μᾶς ἐπισκεφθῆ, γιατί τὴν ἔχω σὲ πολὺ μεγάλη ἐκτίμησι.

“Ὅταν μπήκαμε στὸ δωμάτιο τοῦ Ἀναστάσιου, ἡ κυρία Μαρία τὸν καλησπείρισε καὶ συζήτησαν γιὰ τὸ ἀτύχημά του. Μετὰ ἀπὸ λίγα λεπτά τοῦ εἶπα ὅτι ἡ κυρία Μαρία εἶχε φέρει τὰ Ἅγια Λείψανα γιὰ νὰ προσκυνήσῃ καὶ νὰ παρακαλέσῃ τὸν Ὅσιο Νικηφόρο νὰ τὸν κάνει καλὰ γρήγορα. Ὅταν τὰ πλησιάσαμε στὸ κεφάλι τοῦ γιουῦ μας γιὰ νὰ τὰ φιλήσῃ, αἰσθάνθηκε μιὰ ὁμορφὴ εὐωδία. Ἡ κουνιάδα μου, πού καθόταν δίπλα του, μὲ κοίταξε σασπισμένη στὰ μάτια καὶ μοῦ εἶπε: “Μύρισε τίποτε;” Τῆς ἀπάντησα, ὄχι, κι ἐκεῖνη μὲ κοίταξε μὲ ἀπέραντη ἐκπληξή.

“Ὅταν τελείωσε τὸ προσκύνημά του ὁ Ἀναστάσιος, προσκυνήσαμε κι ἡμεῖς μὲ τὴν σειρά μας. Ἡ κυρία Μαρία μοῦ εἶπε ὅτι θὰ μᾶς ἄφηνε τὸ Ἅγιο Λείψανο τρεῖς μέρες. Τὸ βάλουμε στὸ προσκέφαλο τοῦ Τάσου καὶ φύγαμε ἀπὸ τὸ δωμάτιό του, γιατί ἦταν ἐξαντλημένος καὶ ἤθελε νὰ κοιμηθῆ. Ἐγὼ μπαϊνόβγαινα στὸ δωμάτιο γιὰ νὰ βλέπω τί κάνει.

“Κάποια στιγμή ὁ γιός μου ἀνοίγει τὰ μάτια του καὶ μὲ ρωτᾷ: “Μπαμπά, ποῖος εἶναι αὐτός ὁ παππούλης, πού μοῦ τρίβει τὰ πόδια;”. Ἀπορημένος τοῦ λέω: “Κανένας δὲν εἶναι, κοιμήσου”. Καὶ μοῦ ξαναλέει: “Νὰ ἐκεῖ εἶναι, δὲν τὸν βλέπεις;” καὶ δείχνει τὰ πόδια του. Καὶ μετὰ λέει: “Α, ἔφυγε ὁ παππούλης”. Στὸ ἄκουσμα αὐτῶν τῶν λόγων ἀνατρίχιασα.

“Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἐπιβεβαιώνει καὶ ἡ ἀδελφή μου ἡ ὁποία, κάθε φορά πού διάβαζε τὴν Παρακλήσι τοῦ Ἁγίου Νικηφόρου γιὰ τὴν ἀποκατάστασι τῆς ὑγείας τοῦ Τάσου μας, αἰσθανόταν ἄρρητη εὐωδία νὰ βγαίνει ἀπὸ τὰ λείψανά του.

“Ὁ Τασούλης μας ἐγίνε καλὰ μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Ἁγίου Νικηφόρου. Πάντα θὰ εὐχαριστῶ καὶ θὰ δοξολογῶ τὸν Ἅγιο γιὰ τὸ μεγάλο καλὸ, πού ἔκανε στὸ παιδί μου”.

www.agiosnikiforos.gr

Ἡ μνήμη τοῦ Ἁγίου Νικηφόρου τιμᾶται στίς 4 Ἰανουαρίου

ΓΕΡΩΝΤΩΝ

✘ Ἡ εὐχή γέμισε τὸν Παράδεισο μὲ τόσους ἁγίους ἀνθρώπους. Δὲν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος καθαρῆς καὶ ἁγιασμοῦ ἐκτός ἀπὸ τὴν νοερά προσευχή.

✘ Ὅταν κάθομαι σὲ ψηλὸ βράχο προσευχῆς, ὅσα κύματα καὶ νὰ ἔρθουν δὲν μοῦ προσξενοῦν τίποτε. Ὅταν, ὅμως, μὲ βροῦν χαμηλά, μὲ περιλοῦν. Ἡ νοερά προσευχὴ ἀφομοιώνει, συνδέει, ἀγιάζει.

✘ Ὅταν στὴν ψυχὴ ἀνάψει ἡ πυρκαγιὰ τῆς εὐχῆς, ὅλα τὰ ξερά καίγονται καὶ ἐξαφανίζονται. Στὴν ἀρχὴ τῆς εὐχῆς αἰσθάνεσαι χαρὰ, ἔπειτα γλυκύτητα καὶ στὸ τέλος, σάν καρπός, ἔρχονται τὰ δάκρυα, γιατί αἰσθάνεσαι τὴν παρουσία τοῦ Ἰησοῦ.

† Γέρων Ἀμφιλόχιος

✘ Σὲ συμβουλευοῦν; Εἶναι μεγάλο πρᾶγμα νὰ μάθης νὰ δέχεσαι συμβουλές, διότι εἶναι ἀγὼν κατὰ τοῦ ἐγωῖσμοῦ σου.

✘ Εἶσαι μόνος; Εἶναι ἀγὼν νὰ μάθης νὰ συγκεντρώνεσαι μέσα σου καὶ εἰς τὸν Θεόν σου.

✘ Εἶσαι μὲ παρέα; Εἶναι ἀγὼν νὰ μάθης νὰ ζῆς ὡς κοινωνικός ἄνθρωπος, νὰ ὑπομένῃς τίς ἐλλείψεις τοῦ ἄλλου.

✘ Εἶσαι νέος; Δόξαζε τὸν Θεόν διὰ τὴν ζωὴν πού ἔχουν τὰ νιάτα.

✘ Εἶσαι γέρων; Δόξαζε τὸν Θεόν διὰ τὴν φρόνησιν, πού δίδουν τὰ καλὰ γηράματα.

✘ Τέλος, ἔχεις ἐνώπιόν σου ζωὴν καὶ θάνατον. Πρέπει νὰ συνηθίσῃς καὶ τὰ δύο, διὰ νὰ τὰ ἀτενίζῃς μὲ τὸ μείδιμα.

† Γέρων Ἰωήλ

✘ Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὁ πραγματικὸς μέσα στὴν θλίψι. Μέσα στὴν χαρὰ ἀλλοιώνεται. Μέσα στὴν θλίψι γίνεται αὐτὸ πού πράγματι εἶναι. Νοιώθει τὴν ἀδυναμία του. Καὶ κατ' ἐξοχὴν πλησιάζει τὸν Θεό.

† Γέρων Ἐπιφάνιος

✘ Ἡ ταπεινὴ φυλάσσει τὸν θησαυρό καὶ ἡ ὑπερηφάνεια τὸν σκορπᾷ. Χωρὶς ταπεινὴ δὲν στεριώνει καμμία ἀρετὴ, γιατί δὲν βρίσκει τόπο νὰ πατήσῃ. Νὰ θεωροῦμε τὸν ἑαυτὸ μας κατώτερο ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, γιατί ἔτσι θέλει ὁ Θεός.

✘ Ὅποιος ἀγαπᾷ εἰλικρινᾶ, δὲν κατακρίνει, δὲν σιχαίνεται, δὲν μισεῖ οὔτε πιστό, οὔτε ἄπιστο, οὔτε μαῦρο, οὔτε λευκό, οὔτε δίκαιο, οὔτε ἀδικο, καὶ ἔχει τὸν ἑαυτὸ του χειρότερο ἀπ' ὅλους. Νὰ βλέπουμε τίς ἀρετὲς τῶν ἄλλων καὶ τὰ δικά μας ἐλαττώματα. Ἐτσι θέλει ὁ Θεός. Ἐτσι εἶναι ὠραία.

† Γέρων Εὐμένιος

Ο πατήρ Εὐμένιος (κατά κόσμον Κωνσταντίνος Σαριδάκης) γεννήθηκε τὴν 1η Ἰανουαρίου 1931 στὸ χωριὸ Ἐθιά τοῦ Νομοῦ Ἡρακλείου, ὄγδοο καὶ τελευταῖο παιδί μιᾶς πτωχῆς οικογένειας. Οἱ δυσκολίες τῆς ζωῆς δὲν τοῦ ἐπέτρεψαν νὰ προχωρήσῃ στὸ σχολεῖο πέρα ἀπὸ τὴν Τρίτη τοῦ Δημοτικοῦ.

Σὲ ἡλικία 14 ἐτῶν, μετὰ ἀπὸ θεία κλησι, ἀποφάσισε ὅτι θὰ γινόταν μοναχός. Πράγματι, 17 ἐτῶν πῆγε στὴν Ἱερά Μονὴ Ἀγίου Νικήτα, ὅπου τὸ 1951 ἐκάρη μοναχός καὶ ἔλαβε τὸ ὄνομα Σωφρόνιος.

Τὸ 1954 ἐστρατεύθη, ἀλλὰ, πρὶν ὀλοκληρώσει τὴν θητεία του, τοῦ παρουσιάσθηκε ἡ βασιανιστικὴ νόσος τῆς λέπρας. Περιπλανήθηκε σὲ διάφορα νοσοκομεῖα καὶ κατέληξε στὸ "Λοιμωδῶν". Ἐκεῖ θεραπεύθηκε καὶ παρέμεινε διακονώντας ἀκούραστα, μὲ πολλὴ ἀγάπη, τοὺς συνασθενεῖς του.

Τότε ὁ Θεός τοῦ ἐχάρισε τὴν μεγάλη εὐλογία νὰ ἀναλάβῃ καὶ τὴν φροντίδα τοῦ Ὁσίου Νικηφόρου τοῦ λεπρού, ὁ ὁποῖος μετεκομίσθη ἐκεῖ ἀπὸ τὸ "λωβοκομεῖο"

τῆς Χίου, τὸ ὁποῖο εἶχε κλείσει. Στὸ πρόσωπο τοῦ Ἀγίου ὁ νέος μοναχός βρῆκε τὸν θεοφόρο Γέροντα, στὸν ὁποῖο ἔκανε τελεία ὑπακοή.

Ὁ πατήρ Σωφρόνιος θεραπεύθηκε ἀπὸ τὴν λέπρα, ἀλλὰ ἐμελλε νὰ πληγῆ ἀπὸ ἄλλες ἀρρώστιες: πρῶτα ἀπὸ τὸν σακχαρώδη

διαβήτη καὶ, ἀργότερα, ἀπὸ τὴν νεφρική νόσο.

Στίς 19 Ἀπριλίου 1975 χειροτονήθηκε ἱερεὺς στὴν Κρήτη ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Τιμόθεο καὶ ἔλαβε τὸ ὄνομα Εὐμένιος. Ὁ Μητροπολίτης Νικαίας Γεώργιος τοῦ ἀνέθεσε τὸ ἔργο τοῦ ἐφημερίου καὶ πνευματικοῦ στὸν Ἱερό Ναὸ τοῦ νοσοκομείου. Σὲ αὐτὸ τὸ ἔργο ἐκδραπηνήθηκε μὲ ἀπέραντη ἀγάπη στὸν Θεὸ καὶ τοὺς ἀνθρώπους, μὲ τέλεια αὐτοθυσία. "Πλήρης χάριτος καὶ Πνεύματος Ἁγίου" εὐεργέτησε, παρηγόρησε καὶ βοήθησε ποικιλοτρόπως μεγάλο ἀριθμὸ ἀνθρώπων.

Κατὰ τὰ δύο τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του, νοσηλεύθηκε στὸν "Εὐαγγελισμό", ὅπου ἀγωνίσθηκε τὸ τελευταῖο ἀθλημα τῆς ὑπομονῆς στοὺς ἰσχυροὺς σωματικούς πόνους, δοξάζοντας τὸν Θεὸ "πάντων ἔνεκεν". Τὴν 23η Μαΐου 1999 ἡ μακαρία ψυχὴ του ἀνήλθε στὸν οὐρανό, ὅπου εἶχε τὸ "πολίτευμα".

✠ ✠ ✠

... Στίς σχέσεις του μὲ τοὺς ἀνθρώπους ὁ πατήρ Εὐμένιος, ἐνῶ δὲν ἦταν ἀπρόσιτος καὶ ἀπόμακρος, ὅταν τὸν πλησίαζες, σοῦ δημιουργοῦσε ἕνα δέος καὶ μιὰ συστολὴ γιὰ τὸ πρόσωπό του, μιὰ εὐλάβεια. Δὲν μπορούσες νὰ ἀγγίξεις τὸν πατέρα Εὐμένιο ἢ νὰ χαριεντιστῆς μαζί του, παρ' ὅλο πού ὁ ἴδιος καὶ χαρίεις ἦτο καὶ χιούμορ ἔκανε.

Δὲν μπορούσες νὰ ἀργολογῆς μαζί του, γιατί ὁ ἴδιος ἦτο ἐκεῖ ἐπὶ εἰκοσιτετραῶρου βάσεως ἀπασχολημένος, στὸν συγκεκριμένο χώρο καὶ χρόνο, γιὰ τὴν ἐξυπηρέτησι τοῦ σχεδίου τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς.

Μέλημά του ἦταν νὰ ἀποτακαστῆς τὴν σχέσι μας μὲ

τὸν Θεό. Μᾶς ἔλεγε νὰ μὴν ἀμαρτάνωμε, ὄχι γιὰ νὰ εἴμαστε καλοὶ ἄνθρωποι, ἀλλὰ γιὰ νὰ μὴν διαταράσσεται ἡ καλὴ μας σχέσι καὶ ἡ ἐπικοινωνία μὲ τὸν Θεὸ Πατέρα μας. Μᾶς ἔλεγε νὰ κοινωνοῦμε συχνά, γιὰ νὰ εἴμαστε συνέχεια συνδεδεμένοι μαζί Του.

✠ ✠ ✠

... Κάποια ἡμέρα, πού λειτουργοῦσε ὁ πατήρ Εὐμένιος στὸν Ἱερό Ναὸ τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων τοῦ Νοσοκομείου Λοιμωδῶν, στὸ Αἰγάλεω, εἶχε πολὺ κόσμο καὶ πολλὰ παιδιά. Τὴν ὥρα τοῦ Χερουβικοῦ, βγῆκε στὴν Ὁραία Πύλη νὰ συγχωρεθῆ ἀπὸ τὸ ἐκκλησιασμά. Ἐκείνη τὴν στιγμή, βλέπει νὰ κάθονται μπροστὰ στὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας μας, κοντὰ στὸ τέμπλο, 3-4 παιδάκια. Λέει στὸ ἐκκλησιασμά: "Σᾶς ἔχω πεῖ ὅτι δὲν θέλω, τὴν ὥρα τῆς Θείας Λειτουργίας, παιδιά νὰ κάθονται ἐδῶ μπροστὰ". Καὶ κατεβαίνει κάτω, παίρνει τὰ παιδάκια ἀπὸ χέρι καὶ τὰ πάει πίσω-πίσω στὸν ναό. Μετὰ, μπαίνει στὸ Ἱερό καὶ παίρνει τὰ Ἅγια γιὰ τὴν Μεγάλῃ Εἴσοδο. Ὡστόσο, ἕνα ἀπὸ τὰ παιδάκια αὐτὰ φεύγει ἀπὸ πίσω καὶ πάει πάλι μπροστὰ, στὴν βορεινὴ ὁμως τῶρα Πύλη, καὶ, τὴν ὥρα πού ἔβγαине

ὁ πατήρ Εὐμένιος μὲ τὰ Ἅγια, φωνάζει τὸ παιδάκι στὴν μητέρα του: "Μαμά, μαμά, ὁ Παππούλης πετάει, ὁ Παππούλης πετάει!"

✠ ✠ ✠

... "Ἐχουμε πάει μὲ τὴν σύζυγό μου νὰ τὸν ἐπισκεφθοῦμε στὸ κελλί του. Ἐκεῖνος κάθεται στὴν

καρέκλα του κι ἔχει μπροστὰ του ἕνα τραπέζι. Πάνω σ' αὐτὸ βρίσκεται ἕνα πιάτο μὲ φρούτα, ἕνα μπουκάλι χυμὸς πορτοκαλιοῦ καὶ πλαστικά ποτήρια. Ἀριστερά καὶ κοντὰ στὰ πόδια του βρίσκεται τὸ πετραχήλι του, χρώματος κόκκινου μὲ χρυσαφιά κεντήματα.

Ἀριστερά του κάθεται ἡ σύζυγός μου καὶ δεξιά του ἐγώ. Ἡ συζήτησί μας περιστρεφόταν γύρω ἀπὸ τὴν ἀλλεργία, πού βασάνιζε τὴν σύζυγό μου καὶ τί φάρμακα παίρνει. Γέλασε μάλιστα, ὅταν ἡ σύζυγός μου τοῦ ἀνέφερε ὅτι ὁ γιατρός τῆς χορήγησε γιὰ φαρμακευτικὴ ἀγωγή τὸ Atarax, λέγοντάς της: "Τὸ Atarax σοῦ ἔδωσε; Ἐμ, αὐτὸ θὰ σὲ ταραξῆ, γι' αὐτὸ τὸ λένε ἔτσι".

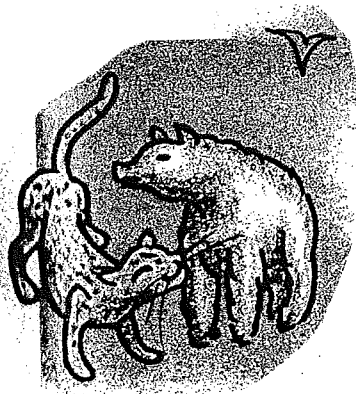
Ἐν τῷ μεταξύ ἄρχισε νὰ ψιχαλιζῆ. Εὐθύς ἡ σύζυγός μου πάει νὰ σηκώσῃ τὸ πετραχήλι λέγοντας στὸν γέροντα Εὐμένιο νὰ σηκωθῆ κι αὐτός, νὰ τὸν βάλομε στὸ κελλάκι του, γιὰ νὰ μὴ βραχῆ. Ἐκεῖνος ἀπλώνει, τότε, τὰ χέρια του καὶ χαράζει ἕνα νοητὸ ἡμικύκλιο ἀπὸ τὴν μεριά τῆς συζύγου μου μπροστὰ του καὶ ἀπὸ τὴν πλευρὰ τὴν δική μου, λέγοντας: "Ποῦ βλέπεις ὅτι βρεχόμαστε; Καθῆστε κάτω, νὰ συνεχίσουμε τὴν κουβέντα μας".

Ἐγὼ ἔμεινα ἄφωνος, ὅπως καὶ ἡ σύζυγός μου. Ἡ ψιχάλα εἶχε γίνει μπόρα, ἀλλὰ ἐκεῖ πού ὁ Γέροντας εἶχε ὀριοθετήσῃ νοητὰ, ἡ βροχὴ δὲν ἀγγιζε τίποτε".

Σίμωνος Μοναχοῦ

**Ὁ πατήρ Εὐμένιος
ἐκοιμήθη στίς 23 Μαΐου**

Η ΖΩΟΦΙΛΙΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ & Η ΑΓΙΟΦΙΛΙΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

ΤΑ ΘΗΡΙΑ ΑΡΝΟΥΝΤΑΙ ΝΑ ΕΠΙΤΕΘΟΥΝ

Μεγάλος διωγμός των Χριστιανών έγινε κάποτε στην Τυρό της Αιγύπτου και οι διωκόμενοι παραδίδονταν στα θηρία, για να τούς κατασπαράξουν.

“Ενας νεαρός Μάρτυρας, ο οποίος ήταν κάτω των είκοσι ετών, στεκόταν χωρίς δεσμά, απλώνοντας τα χέρια του σέ σχήμα σταυρού, άτρωτος και προσηλωμένος σέ θείες

προσευχές. Ακόμα και όταν εξαπέλυσαν τīs άρκουδες και τīs λεοπαρδάλεις έναντίον του, δέν μετακινήθηκε από τήν θέσι του. Και, ενώ τά θηρία τόν πλησίασαν, τόν άγγιζαν σχεδόν, δέν τόν έβλαψαν όμως καθόλου, πρός μεγάλη έκπληξι και θαυμασμό τών παρισταμένων.

Κάποιους άλλους Μάρτυρες, πέντε συνολικώς, τούς έρριξαν σ' έναν εξαγριωμένο ταύρο, ο οποίος ώρμούσε πνέων θυμό και θάνατο σ' όποιον τόν πλησίαζε. “Όμως αυτούς τούς πέντε μάρτυρες δέν έδειχνε διατεθειμένος ούτε να τούς πλησιάση ούτε και να τούς πειράξη. Μόνο χτυπούσε έδω κι εκεί τά πόδια και τά κέρατά του και ξεφυσούσε μανιασμένος. Έπειδή μέ τόν ταύρο δέν κατάφεραν οι διώκτες να τούς εξοντώσουν, άφησαν ελεύθερα κάποια άλλα θηρία έναντίον τους, αλλά κι αυτά τούς σεβάσθηκαν. “Όταν είδαν ότι μέ κανένα τρόπο δέν μπορούσαν να πετύχουν τόν σκοπό τους, οι δήμιοι έβγαλαν τά ξίφη και σκότωσαν μ' αυτά τούς Μάρτυρες.

ΤΟ ΣΕΒΑΣΤΙΚΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ

Ο Σουλπίκιος Σεβήρος (363-420 μ.Χ.) συνάντησε κάποτε έναν έρημίτη, άγιο άνθρωπο, πού ζούσε σέ απόσταση δώδεκα μιλίων από τόν Νείλο. Έμενε στούς πρόποδες ενός βουνού και είχε στην διάθεσί του κάτι πολύ σπάνιο για τήν περιοχή: ένα πηγάδι. Μόνος σύντροφός του ήταν ένα βόδι, πού κάθε μέρα γύριζε τόν τροχό για τήν άντλησι του νερού. “Ετσι, ο κήπος του έρημίτη ήταν καταπράσινος και γεμάτος καρ-

πούς, πράγμα πού δέν συναντάει κάποιος σ' εκείνα τά μέρη.

Ο έρημίτης, άφοϋ προσέφερε λίγο από τό φτωχικό του φαγητό στόν Σεβήρο, του πρότεινε να κάνουν ένα μικρό περίπατο. Καθώς περπατούσαν, συνάντησαν ένα δάσος μέ φοίνικες.

- Να τό επιδόρπιό μας, είπε ο άσκητής.

Όστόσο, λίγα μέτρα πρίν φτάσουν κοντά στούς φοίνικες, εμφανίστηκε από μακριά ένα λιοντάρι. Ο Σεβήρος και ο οδηγός του πισωπάτησαν τρέμοντας από τόν φόβο τους. Αντίθετα, ο έρημίτης προχώρησε άφοβα πρός τό μέρος του λιονταριού. Εκείνο κοντοστάθηκε και περίμενε. Ο Γέροντας έπιασε τά χαμηλά κλαδιά ενός δένδρου, τά τράβηξε και έκοψε ένα κατακίτρινο τσαμπί φοινικοστάφυλα. Τότε, τό θηρίο τόν πλησίασε και πήρε τήν τροφή από τά χέρια του σαν να ήταν κάποιο ήμερο κατοικίδιο. Μόλις έφαγε, έκανε μεταβολή και εξαφανίσθηκε. Ο Σεβήρος και ο οδηγός του παρακολούθησαν τήν ειρηνική αυτή σκηνή φοβισμένοι μέν, αλλά και γεμάτοι θαυμασμό για τήν ώραία σχέση του άγιου εκείνου ανθρώπου μέ τό άγριο ζωο.

Σίμωνος Μοναχού

ΑΠΟ
ΤΟ

ΓΕΡΟΝΤΙΚΟ

ΑΓΑΠΗ και ΔΙΑΚΡΙΤΙΚΟΤΗΤΑ για τόν πλησίον

“Ενας έρημίτης έστειλε μιά ημέρα στην πόλι τόν ύποτακτικό του να ανεβάση στην Σκήτη μιά καμήλα για να μεταφέρουν τά καλάθια τους στην αγορά. Καθώς επέστρεφε ο ύποτακτικός, τόν συνάντησε κάποιος άλλος έρημίτης, γείτονάς τους, και του είπε:

- Τί κρίμα να μην πάρω είδησι πώς κατέβαινες στην πόλι! Θα σου ζητούσα να έφερνες μιά καμήλα και για μένα, να πάω τά πανέρια μου στην αγορά.

Ο ύποτακτικός τό είπε στόν Γέροντά του κι εκείνος τόν πρόσταξε να δώση παρευθύς τήν καμήλα στόν γείτονά τους και να του πη πώς τό δικό τους φορτίο είναι τακτοποιημένο.

- Πήγαινε μαζί του, κι όταν τελειώση, φέρε πίσω τό ζωο να φορτώσουμε κι εμείς.

Ο ύποτακτικός έκανε όσα τόν πρόσταξε ο Γέροντας. Όταν τελειώσε ο γείτονας τήν δουλειά του, πήρε πάλι τήν καμήλα.

- Που πηγαίνεις, αδελφέ; τόν έρώτησε.

- Πίσω στην Σκήτη να μεταφέρω τά καλάθια μας. Τήν ευχή σου, Άββά, είπε ο νέος κι έφυγε τρέχοντας να προλάβη.

Λυπήθηκε πολύ ο γείτονας σαν άκουσε πώς είχαν αφήσει στην μέση τήν δουλειά τους, για να τόν εξυπηρετήσουν και, όταν επέστρεψε στην έρημο, έβαλε μετάνοια στόν Γέροντα λέγοντας:

- Συγχώρησέ με, αδελφέ, αλλά ή πολλή σας αγάπη κέρδισε τόν καρπό του κόπου μου!

✱ ✱ ✱

Ο Άββάς Ιωάννης μέ μερικούς ακόμη αδελφούς επήγαιναν να έπισκεφθούν μιά πολύ μακρινή Σκήτη. Περπατώντας τούς έπιασε ή νύχτα και ο Μοναχός, πού τούς είχαν δώσει για οδηγό, έχασε τόν δρόμο. Οι αδελφοί τό κατάλαβαν και ρώτησαν τόν Γέροντα ιδιαιτέρως:

- Τί πρέπει να κάνωμε τώρα, Άββά; “Αν εξακολουθήσωμε να προχωρούμε, κινδυνεύουμε να χαθούμε σ' αυτή τήν απέραντη έρημο.

- “Αν δείξωμε πώς καταλάβαμε ότι έχασε τόν δρόμο, θα ντραπή και θα στενοχωρηθή ο αδελφός, είπε ο αγαθός Γέροντας. Θα προφασιστώ πώς είμαι κουρασμένος και πώς δέν μπορώ να περπατήσω άλλο για να μείνωμε έδω μέχρι να ξημερώση.

“Ετσι κι έκανε για να μή λυπήση τόν άφηρημένο οδηγό τους.

ἡ ΚΥΡΙΑ ΘΕΟΤΟΚΟΣ φροντίζει τὰ τέκνα της

Στό κοινόβιο Μοναστήρι του Ἁγίου Παύλου, πρὶν ἀπὸ 65 περίπου χρόνια, ζοῦσε ἓνα πολὺ ἀπλό καὶ ἀγαθὸ Γεροντάκι, γνωστός μὲ τὸ ὄνομα Γερο-Θωμᾶς, πάντα πρόθυμος καὶ ἀκάματος ἐργάτης τῆς ὑπακοῆς. Σάν ὑπηρεσία του (διακόνημα) εἶχε νά βοηθᾷ τὸν ζυμωτὴ καὶ φούρναρη τοῦ Μοναστηριοῦ.

Μία ἡμέρα ἔτυχε ἀνάγκη νά ἀπουσιάση γιὰ δύο ἡμέρες ὁ ζυμωτὴς καὶ φούρναρης τῆς Μονῆς, ὁ γερο-Γρηγόρης, ὁ ὁποῖος ἀπὸ χρόνια εἶχε τὴν ὑπηρεσία αὐτὴ καὶ γνώριζε πολὺ καλά καὶ ἐξυπηρετοῦσε τὰ διακονήματα αὐτά, μὲ πολλὴ προσήλωσι καὶ εὐλάβεια.

Γιὰ τὸ διάστημα αὐτὸ πού θά ἔλειπε, ἄφησε σάν ἀντικαταστάτη του στίς ὑπηρεσίες αὐτές τὸν Γερο-Θωμᾶ, ὁ ὁποῖος, ἐπειδὴ ποτὲ του δὲν εἶχε ζυμώσει, ξαφνιάστηκε καὶ βρέθηκε σὲ πολὺ δύσκολη θέσι, γιὰτὶ ἔπρεπε νά ζυμώσει, νά φουρνίση καὶ νά δώσει ψωμί γιὰ δύο ἡμέρες στοὺς πατέρες τοῦ Κοινοβίου. Ἀξίζει νά σημειώσουμε ἐδῶ πὼς τὸ Κοινόβιο εἶχε τότε περισσότερους ἀπὸ ἐξήντα μοναχοὺς καὶ δέκα ἕως εἴκοσι διερχόμενους προσκυνητὲς κάθε ἡμέρα.

Στὴν μεγάλη αὐτὴ ἀνάγκη καὶ ἀπορία, πού βρέθηκε ὁ Γερο-Θωμᾶς, ἄρχισε νά κάνη θερμὴ προσευχὴ καὶ νά παρακαλᾷ, μὲ δάκρυα στὰ μάτια, τὴν Παναγία Μητέρα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὴν Κυρία Θεοτόκο, καὶ τὸν Ἅγιο Παῦλο, νά τὸν

φωτίσουν τί νά κάνη στὴν προκειμένη περίπτωσι, γιὰτὶ τὰ εἶχε κυριολεκτικὰ χαμένα καὶ δὲν ἔξερε ποῦθε νά ἀρχίση.

Παίρνει τὸ προζύμι καί, ἐκεῖ πού πήγαινε νά βάλῃ νερό καὶ ἀλεύρι, βλέπει δίπλα του μιά μεγάλο-πρεπη μαυροφοροῦσα γυναίκα, ἡ ὁποία τοῦ πήρε τὸ προζύμι ἀπὸ τὰ χέρια, τὸ ἀνακάτεψε στὴν σκάφη μὲ τὸ ἀλεύρι καὶ σε δύο ὥρες ἔγινε τὸ ζυμάρη. Ἐπλασε τὰ ψωμιά τὰ φούρνισε καὶ μετὰ ἔδωσε ὁ Γερο-Θωμᾶς ψωμί στοὺς Μοναχοὺς. Παροιμιώδης ἔμεινε ἡ γλυκύτητα καὶ ἡ νοστιμιά τοῦ ψωμιοῦ αὐτοῦ. Ἦταν λένε τέτοια, πού γιὰ χρόνια οἱ Μοναχοὶ δὲν μπορούσαν νά τὴν ξεχάσουν.

Ὁ Γερο-Θωμᾶς, σάν ὑπνωτισμένος, δὲν κατάλαβε τίποτε, μὲ ποιὸ τρόπο ἔγιναν ὅλα αὐτά. Τὸ μόνο

πού κατάλαβε ἦταν ὅτι ἡ μαυροφορεμένη ἐκείνη γυναίκα δὲν ἦταν ἄλλη παρά ἡ Κυρία Θεοτόκος. Οἱ δὲ ἀδελφοὶ τῆς Μονῆς τοῦ ἔλεγαν:

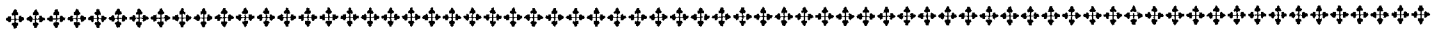
- Γερο-Θωμᾶ, κάτι θά ἔβαλες μέσα στὸ ψωμί, γιὰ νά γίνει τόσο γρήγορα καὶ νά εἶναι τόσο γλυκὸ καὶ νόστιμο.

Τέτοια θαύματα ἔκανε (καὶ κάνει) πολλὰ ἡ Παναγία μας στὸ Περιβόλι τῆς. Ἰδιαίτερα κατὰ τὰ χρόνια τῆς Κατοχῆς, ἀλλὰ καὶ μετὰ, στὰ δύσκολα χρόνια πού ἀκολούθησαν, ἦταν φανερὴ ἡ ἐπέμβασις Τῆς. Σάν μᾶνα φρόντιζε τὰ παιδιὰ τῆς, τοὺς Μοναχοὺς τοῦ Ἁγίου Ὁρους, γιὰ νά μὴ μείνουν νηστικοί. ■

**“ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ τούντεϋ-θεν κεκλή-
σεται... καὶ ΠΕΡΙΒΟΛΙ δικό μου”**

Ἡ Κυρία Θεοτόκος, ὅταν φανερώθηκε στὸν πρῶτο ἐρημίτη τοῦ Ἄθω, τὸν Ἅγιο Πέτρο (655-681), καὶ μετὰ ἀπὸ τέσσερις ἕως πέντε αἰῶνες στὸν Ἡγούμενο τῆς Μεγίστης Λαύρας Νικόλαο, εἶπε:

“Ἡ κατοίκησις σας καὶ ἡ κατὰ Θεὸν ἀνάπαυσις σας ἀλλοῦ πουθενά δὲν θά εἶναι παρά μόνον στὸ Ὄρος τοῦ Ἄθω, τὸ ὁποῖον ἔλαβα ἀπὸ τὸν Υἱὸν καὶ Θεὸν μου νά εἶναι κληρὸς δικός μου, στὸν ὁποῖον νά ἔρχωνται ἐκεῖνοι πού θέλουν νά ἀναχωρήσουν ἀπὸ τίς κοσμικὲς φροντίδες καὶ συγχύσεις. Σ’ αὐτὸ τὸ περιβόλι θά δουλεύουν, νά καλλιεργοῦν τὴν ἀρετὴ, τὴν καθαρότητα τῆς καρδιάς καὶ τὴν ἀγνότητα τῆς ψυχῆς τους καὶ τὸ ὁποῖο, ἀπὸ τώρα, θά λέγεται ἀπ’ ὅλους Ἅγιον Ὄρος”.

Αθωνική www.athoniki-politeia.gr
πολιτεία

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τῆς ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΟΥ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ: Σίμων Μοναχός
ΕΚΔΟΤΗΣ & ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ἀστέριος Δ. Κόκκαλης-Θεολόγος
Υπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακουράς
Κυρίλλου Λουκάρεως 6 114 71 ΑΘΗΝΑ - τηλ. 210-6447.903
ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 0.00 € κωδ. ταχ. 2777

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ
ΤΕΛΟΣ

Ταχ. Γραφείο
ΑΘΗΝΑ 142
Αριθμός Αδείας
7

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με